

Arrest

nr. 208 508 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat **B. DE SCHUTTER**
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2017 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ABDUL, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 maart 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 25 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7576376 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote de genaamde V.C. (...) (RR xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Betrokkene heeft reeds een eerdere aanvraag ingediend dd. 23/09/2014 dewelke werd geweigerd op basis van openbare orde dd. 20/03/2015. Betrokkene werd in 2011 en 2012 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen voor opzettelijke slagen en verwondingen. Daarnaast zijn sedert 2006 tot 2014 een aantal pv's te zijnen laste opgemaakt geweest, gaande van zware diefstal tot verkopen van drugs.

Het verblijfsrecht dient opnieuw geweigerd te worden op basis van artikel 43 van de wet van 15/12/80 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 11/08/2016 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen (afdeling Mechelen) tot een gevangenisstraf van 1 jaar (met uitstel van 3 jaar voor ½ of een geldboete van 100,00 EUR (x6 = 600,00Eur vervangende gevangenisstraf van 1 maand).

Gelet op de aard en het recidive karakter van de feiten kan niet worden miskend dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Des te meer omdat hij dd. 20/03/2015 reeds een weigering van zijn aanvraag had bekomen op basis van openbare orde. Hij heeft hier kennelijk niets uit geleerd. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet te willen na te streven. Het getuigt ook van weinig verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn vrouw wetende dat zijn crimineel gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het staat dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"1.

Op grond van het artikel 43, §1, 2° Vreemdelingenwet kan verweerder het verblijf van verzoeker weigeren om redenen van openbare orde.

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet stelt echter ook:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

In casu is het nergens af te leiden dat de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met de elementen opgesomd in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, met name met:

- *verzoekers leeftijd*
- *zijn gezondheidstoestand*
- *zijn gezinssituatie*
- *zijn economische situatie*
- *zijn sociale en culturele integratie*
- *de mate van zijn bindingen met zijn herkomstland Kosovo.*

Voor zover in de bestreden beslissing al een evaluatie kan worden gelezen van deze criteria, komt verweerder kennelijk niet verder dan de stelling dat uit het feit dat hij veroordeeld werd voor bepaalde strafrechtelijke tenlasteleggingen op zich al getuigt van het gebrek aan integratie. Dit wordt niet verder geduid, maar uit de lezing van het artikel 43 Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat het plegen van feiten die tegen de openbare orde ingaan niet ipso facto betekent dat men niet geïntegreerd kan zijn, anders had de wetgever de evaluatie van onder meer de sociale en culturele integratie niet opgesomd in de tweede paragraaf van het artikel 43 Vreemdelingenwet. De motivering hieromtrent is dus kennelijk niet afdoende in de zin van het artikel 3 van de Wet van 28.07.1991 m.b.t. de individuele motivering van bestuurshandelingen.

En zelfs gesteld dat verweerder hiermee toch het gebrek aan sociale en culturele integratie afdoende zou hebben gemotiveerd, dan nog dient te worden vastgesteld dat verweerder volstrekt nalaat te motiveren op basis van de andere opgesomde criteria uit het artikel 43, §2 Vreemdelingenwet.

Zo wordt volstrekt onbesproken gelaten dat verzoeker al sinds 2000 bijna onafgebroken in België verblijft, weze het steeds met een preciaire verblijfsstatus doch tot 2009 steeds als minderjarige begeleid door zijn ouders (zodat minstens tot die datum deze situatie dus niet aan hem kan verweten worden). Verzoeker heeft alleszins het grootste gedeelte van zijn leven in België doorgebracht, doch dit wordt geenszins in rekening gebracht.

Verder heeft verweerder geen rekening gehouden met de sociale en culturele integratie van verzoeker in het Rijk. Verzoeker is hier naar school gegaan, hij spreekt de Nederlandse taal moeiteloos en heeft hier zijn volledige sociaal leven uitgebouwd.

Behalve zijn recent teruggekeerde ouders en jongere broer heeft verzoeker geen bindingen met zijn land van oorsprong, nl. Kosovo. Net omdat hij zo jong was toen hij in België aankwam heeft hij er geen banden opgebouwd.

Over zijn huidige gezinssituatie, die in België ontstaan is en bestaat uit de samenwoning met een Belgische onderdane, en dat zich bijna uitsluitend in België heeft afgespeeld, wordt geenszins gemotiveerd.

Ook over zijn economische situatie wordt niets vermeld. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat zijn echtgenote in België werkt, en verzoeker vermoedt dat ook bewijzen van zijn eigen tewerkstelling in het administratief dossier steken. Voorts blijkt uit het administratief dossier eveneens dat verzoeker en zijn echtgenote een woning in België hebben gekocht waar ze samen wonen.

Verweerder schendt hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Verweerder diende dus rekening te houden met alle elementen die in het administratief dossier aanwezig waren over de individuele situatie van verzoeker om met kennis van zaken een evaluatie te maken van de criteria vermeld in het artikel 43 §2 Vreemdelingenwet. Dit is absoluut niet het geval geweest.

Indien hij meende dat geen van deze elementen het resultaat van deze beslissing kon ombuigen, dan had verweerder op zijn minst moeten expliciteren waarom dit niet het geval is in casu. In die zin is de beslissing allerminst afdoende in de zin van het artikel 3 van de Wet van 28.07.1991.

De Raad heeft geen onderzoeksbevoegdheid en kan de afweging niet in de plaats van verweerder maken. De Raad kan alleen nagaan of de ingeroepen motieven van verweerder bestaan en zwaarwichtig genoeg zijn. In casu ontbreekt de evaluatie door verweerder van de voorgeschreven motieven echter, zodat uw Raad de bestreden beslissing zal moeten vernietigen.

De schending van het artikel 43,§2 juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht is om die reden alleen al aangetoond.

2.

Verweerder tracht stelt pro forma nog dat het art 8 van het EVRM niet geschonden wordt omdat volgens een arrest van uw Raad van 2010 zou blijken dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstelling zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Verweerder laat na om dit verder toe te lichten en laat de bespreking van het geciteerde arrest achterwege. Het arrest is overigens ook niet terug te vinden in de databank op de website van uw Raad.

Het klopt uiteraard dat het artikel 8 EVRM geen absoluut recht is, dat aan een aantal beperkingen kan worden onderworpen zoals bepaald in het lid 2 van dezelfde bepaling. De analyse die verweerder in de bestreden beslissing maakt van het tweede lid van het artikel 8 EVRM beperkt zich echter tot (de loutere vermelding van) het legaliteits- en het legitimiteitscriterium maar laat hij de proportionaliteitstoets achterwege.

Verweerder laat dus volstrekt na om te evalueren of zijn beslissing, met name de weigering van een verblijfsrecht aan verzoeker, ook evenredig is in het licht van de openbare ordeproblematiek die verweerder inroept.

Verzoeker wijst op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij de criteria worden uiteengezet om deze evenredigheidstoets te maken. Deze rechtspraak werd ontwikkeld in het arrest Boultif / Zwitserland (54273/00 van 02.08.2001), en kwam in eerste instantie tot acht

criteria, die later in het arrest Uner / Nederland (46410/99 van 18.10.2006, arrest Grote Kamer) nog met twee bijkomende criteria werd uitgebreid:

1. *De aard en ernst van het misdrijf*
2. *De duur van het verblijf van de klager in het gastland*
3. *De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode*
4. *De nationaliteiten van de betrokken personen*
5. *De familiesituatie van de klager*
6. *Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager*
7. *Of er kinderen zijn, en wat hun leeftijd is*
8. *De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen.*
9. *het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen*
10. *de sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst*

Deze criteria werden zeer recent nog bevestigd in het arrest NDIDI/ Verenigd Koninkrijk van 17.09.2017 (n° 41215/14).

Deze criteria, met name de nummers 2, 5 en 10 komen deels overeen met de criteria uiteengezet in artikel 43§2 Vreemdelingenwet, die onbesproken bleven bij de verwijzing naar dit artikel in de bestreden beslissing. Ze komen echter evenmin bij de bespreking van het artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing aan bod.

Verweerder heeft het in de bestreden beslissing enkel over de criteria 1 en 3 van het Hof, zonder dat de andere criteria daartegen worden afgewogen. In casu zijn enkel de criteria 7 en 9 kennelijk niet relevant o.w.v. de afwezigheid van kinderen in het gezin van verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Doch de andere zes relevante criteria blijven dus onbesproken.

Zelfs indien uit de rechtspraak van het EHRM steevast blijkt dat er een grote appreciatiemarge bestaat voor de lidstaten in de evaluatie van deze criteria, moeten de lidstaten deze afweging natuurlijk wel maken, en zorgt het uitblijven van enige belangenafweging in casu voor een schending van het artikel 8, lid 2 EVRM in samenhang met de motiveringsplicht. Verzoeker moet immers wel kunnen begrijpen waarom de afweging eventueel negatief uitvalt.

3.

Het gebrek aan motivering op grond van artikel 43§2 Vreemdelingenwet en op grond van het artikel 8 lid 2 EVRM is nog des te opmerkelijker en onbegrijpelijker aangezien de bestreden beslissing niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoewel het ontbreken van het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd werd, kan hieruit enkel afgeleid worden dat verweerder meent dat dit onmogelijk is omdat verzoeker hier een familie-en gezinsleven heeft uitgebouwd.

Het artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt immers:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

Aangezien verzoeker minderjarige kinderen noch gezondheidsproblemen heeft, kan bij uitsluiting enkel worden geconcludeerd dat verweerder meende te moeten rekening houden met verzoekers gezins-en familieleven.

Opmerkelijk genoeg is het gezinsleven ook een van de criteria die voorkomt in het artikel 43§2 Vreemdelingenwet, doch bij die afweging oordeelt verweerder impliciet doch onmiskenbaar dat het niet zwaarwichtig genoeg is om het gevaar voor de openbare orde op te heffen en de gezinshereniging toe te staan.

Deze niet toegelichte tegenstrijdigheid heeft een bizarre spreidstand voor gevolg waarbij enerzijds verzoeker geen verblijfsrecht krijgt maar anderzijds ook niet wordt verplicht om het grondgebied te verlaten.

Deze tegenstrijdigheid, die geenszins wordt verantwoord in de bestreden beslissing, vormt dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het ingeroepen middel is in zijn diverse onderdelen, of minstens in hun samenhang, ernstig en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt in functie van haar Belgische echtgenote, dat zij reeds een eerdere aanvraag ingediend heeft welke geweigerd werd op basis van openbare orde op 20 maart 2015, dat zij in 2011 en 2012 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank voor opzettelijke slagen en verwondingen, dat daarnaast sedert 2006 tot 2014 een aantal pv's ten haren laste zijn opgemaakt, gaande van zware diefstal tot het verkopen van drugs, dat het verblijfsrecht opnieuw dient geweigerd te worden op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De verwerende partij meent, zo blijkt uit de bestreden beslissing, dat gelet op de aard en het recidive karakter van de feiten niet kan worden miskend dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, waarbij zij erop wijst dat de verzoekende partij op 11 augustus 2016 opnieuw wordt veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en dit tot een gevangenisstraf van één jaar. In de bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd dat de verzoekende partij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van een verblijfsrecht, dit des te meer daar zij op 20 maart 2015 reeds het verblijfsrecht werd geweigerd omwille van openbare orde, dat zij hier kennelijk niets uit heeft geleerd, dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven, dat het ook van weinig verantwoordelijkheid getuigt ten aanzien van haar vrouw wetende dat haar crimineel gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van een verblijfsrecht. De verwerende partij meent, zo blijkt uit de bestreden beslissing, dat gezien deze overwegingen het persoonlijke en familiale belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Zij wijst op een arrest van de Raad waarin onder andere gesteld wordt dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezins- en privéleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

3.3. De verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel dat haar het verblijf geweigerd werd op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde. Zij wijst op het bepaalde in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat nergens af te leiden is dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de elementen opgesomd in voormeld artikel. Zij wijst erop dat zelfs indien gesteld kan worden dat er een afdoende motivering is betreffende het gebrek aan sociale en culturele integratie, dan nog dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij volstrekt nalaat te motiveren op basis van de andere opgesomde criteria van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt onder meer dat volstrekt onbesproken wordt gelaten dat zij al sinds 2000 bijna onafgebroken in België verblijft,

dat zij alleszins het grootste gedeelte van haar leven in België heeft doorgebracht. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat zij behalve haar recent teruggekeerde ouders en jongere broer geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst, dat net omdat zij zo jong was toen zij in België aankwam zij er geen banden mee heeft. Zij stelt dat ook over haar economische situatie niets wordt vermeld, terwijl nochtans blijkt dat haar echtgenote in België werkt en zij vermoedt dat ook van haar bewijzen van eigen tewerkstelling in het administratief dossier steken, dat voorts uit het administratief dossier ook blijkt dat zij en haar echtgenote een woning in België hebben gekocht waar ze samen wonen. De verzoekende partij argumenteert dat indien de verwerende partij meende dat geen van deze elementen het resultaat van deze beslissing kon ombuigen, zij op zijn minst had moeten expliciteren waarom dit niet het geval is *in casu*, dat in die zin de beslissing allerminst afdoende is in de zin van de wet van 29 juli 1991.

3.4. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, luidt als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. In dit geval dient overeenkomstig §2 van dit artikel rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de gezinssituatie en haar *“persoonlijk belang”* alsook met het *“geïntegreerd”* zijn.

“Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet te willen na te streven. Het getuigt ook van weinig verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn vrouw wetende dat zijn crimineel gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

Daargelaten de vraag of deze motieven afdoende zijn en een toets aan de in het enig middel aangevoerde bepalingen en beginselen kunnen doorstaan, stelt de Raad vast dat uit deze motieven op zijn minst niet blijkt, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, dat rekening werd gehouden met de duur van het verblijf op het grondgebied van het Rijk van de verzoekende partij, haar economische situatie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Daargelaten de vraag of de economische situatie van de verzoekende partij onder de noemer *“persoonlijke belang van betrokkene”* zou kunnen vallen, dient te worden vastgesteld dat uit deze motieven niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij op het grondgebied van het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven op het Belgische grondgebied heeft doorgebracht, waarvan 2000 tot 2009 als minderjarige en waarvan vanaf 2014 als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Over het langdurig verblijf van de verzoekende partij ontbreekt elke motivering. Ook over haar banden met haar land van oorsprong ontbreekt elke motivering.

Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat het langdurig verblijf en de banden met het land van herkomst zouden vallen onder de algemene noemer van het "*persoonlijke belang van betrokkene*."

Er wordt niet gemotiveerd over de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, noch over haar banden met het land van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee rekening heeft gehouden.

Een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER